

Aşk Bile Kurtaramaz İnsanı

– ADEM EFİLOĞLU · 19 Ekim 2015

Bir fırtına öncesindeydik
Umutlar kırılğan
Hayaller viran
Soluyordu yüzümüzün yaprakları
Gözlerine bakarken...

İçindeki vahaya
Tevazu biriktirmiştim
Susarken parıldayan güneşe
Karanlığa ağladım
Çılgılığımı duymadı hiç kimse
İçim bile
Pare pare dağılırken...

Kıyılara vura vura
Tükendikçe dalgalar
Adımızı yazdılar kum dağlarına
Bir bir nasılda silindi bütün izler
Çare bulamayınca dalgalar
Kayalarda ağladılar...

Dindi ruhumu tutuşturan ateşin
Amansız fırtınalarım dindi
Küllendi vuslatın perdeleri
Geride kalan
Kalpteki iz
Bildiğin dupduru deniz...

Şimdi bak yıkılmak nasıl olur
Bak ve anımsa.
İzi silindiyse anıların

Kırıldıysa umutlar
Dindiye ruhumu tutuşturan ateşin
Ey tarihe ışık tutan kâtime
Al eline kalemi ve yaz bu emsalsiz anı
Böylesine pespaye dağılmışken
Aşk bile kurtaramaz insanı...

Âdem Efiloğlu

Not:

Hiçlik makamındayım, sözcükler yine sarhoş,
Yokluđunda kayboldum, lezzeti biraz mayhoř.